

Barbro Lindgrenová

Tajné bratrstvo II

Barbro Lindgrenová

Tajné bratrstvo II

meander

Honzík	kluk
Pižmovka	ondatra neboli krysa pižmová, která připlula z Ruska
Slůň	plyšová slonice
Starouš Méd'a	plešatý medvěd
Špunt	šampusový špunt
Smrkáči	smrkové šišky
Drak	gumový opičák
Kukálek	malá pletená kukačka
Piňos	pohřební piniová šiška
Punťa	puntíkatá medvědí holčička
Ruda	děravý plyšový pes
Hliněnka	hliněná kulička
Borováček	borová šiška

Kniha vychází jako 120. svazek umělecké edice Modrý slon
The cost of this translation was defrayed by a subsidy from the Swedish Arts Council, gratefully
acknowledged.

Překlad této knihy vychází s laskavou finanční podporou Švédské umělecké rady.

Veškerá práva vyhrazena © Meander – Ivana Pecháčková, 2017
Original title: Korken Flyger © Text: Barbro Lindgren 1990. First published by Rabén & Sjögren,
Sweden, in 1990. Published by agreement with Rabén & Sjögren Agency.
Illustrations © Nikola Hoření, 2017
Translation © Dagmar Hartlová, 2017

ISBN 978-80-7558-028-3
www.meander.cz

Noc ne a ne skončit. Trvala tak strašně dlouho, že už si všichni začínali dělat starost, jestli vůbec ještě někdy přijde den. Nad Honzíkovým královstvím ležela hustá a neprostupná tma, jako deka ozdobená malinkatými hvězdičkami.

Den ale přišel. Pozvolna se v něm klubal les, nevelká moře, louky i písečná jáma. A taky řeka Em, která tím vším protékala a byla divoká a krásná. Zatím všichni spali, tedy všichni kromě Draka, který už za svítání vyrazil z plechovky ven, aby si seřídil motorku před závody, které se toho dne měly konat v písečné jámě.

Najednou do plechovky třísklo něco hodně velkého.

„Sakryš, dávej pozor! Nerozmašíruj mi plechovku!“ vykřikl Drak. Pak se ale nevěřicně zarazil.

„A nesnaž se mi namluvit, že jsi šiška, protože tak velký šišky nejsou,“ prohlásil nakonec.

„Jsem šiška,“ řekla šiška.

„Jo, a já jsem plyšovej medvěd!“

„Jsem piniová šiška, jmenuju se Piňos a vracím se z pohřbu,“ trvala šiška na svém.

Drak na obrovskou šišku vyjeveně zíral.

„Co to za tebou visí?“

„Stuha, hedvábná stuha,“ odpověděl Piňos.

„A co znamenají ta čísla?“

„ODPOČÍVEJ V POKOJI.“

„Jak ses propána dostal až sem?“

„Vyhodili mě.“

„A kdy jako?“

„Před chvilkou. Pak jsem se nějakou dobu kutálel, až jsem narazil do tvé plechovky. Přesvědč se sám. Koukej, mám šupiny!“

Drak přijel blíž a důkladně si šišku prohlížel.

„Já se picnu, ty máš fakt šupiny jako šiška.“

„Seděl jsem ve věnci s liliemi a vavřínem,“ zašeptal Piňos stydlivě.

„Hele, zajímáš se o žihadla?“

„O co?“

„O žihadla... no, prostě o motorky?“

„No, to zrovna moc ne,“ odpověděl Piňos rozpačitě.

„A co takhle Spolek pirátů silnic?“

Piňos zavrtěl hlavou.

„Tak co tě teda zajímá?“

„V tom případě bych řekl, že pohřby,“ odpověděl po chvíli Piňos. Toužebně se zadíval do Drakovy plechovky.

„Nemohl bych tu s tebou v té plechovce bydlet?“

„Ani omylem,“ vyhrkl Drak. „Poškrábal bys mi motorku.“

Piňos se zničehonic rozplakal.

„Jsem na světě tak sám a odhozený, prosím, prosím, milý Opičáku!“ Draka to uvedlo do rozpaků a Piňos pořád štkal a vzlykal.

„Jé, už to mám! Můžeš bydlet v krabici s Rudou. On se taky moc zajímá o pohřby. Vyskoč si na káru, hodím tě tam!“

Piňosovi v tu ránu oschly slzy a s překvapivou elegancí se vyšvihl na motorku. A hned vyrazili.

Ruda už byl napůl z krabice venku, když přijeli. Zdvořile pozdravil Piňose a podivil se jeho rozměrům, když vezmeme v úvahu, že jde o šišku.

„Koukni na to, má šupiny!“ vyzval ho Drak.

„Neskutečné,“ zadrmolil si Ruda pro sebe a nazdařbůh začal listovat ve spise *Volavky a čápi*, ale nic podobného nenašel.

„Miluje pohřby, je to pohřební šiška!“ vykřikl Ruda nadšeně a překulil se z krabice dolů na zem. Objal Piňose a pozval ho dovnitř. Drak toho hbitě využil a zmizel.

Piňos se stydlivě rozhlížel po Krabicové škole. Tak rozkousané učebnice ještě neviděl, ovšem on do žádné školy nikdy v životě nechodil.

„Umíš číst, Piňosi?“ optal se Ruda se zájmem.

„Jen co je na stuhách. Na pohřebních stuhách,“ odpověděl Piňos popravdě.

„Pro začátek to není špatné,“ povzbuzoval ho Ruda. „A nezajímáš se náhodou taky o klacky?“

„Nijak zvlášť.“

Ruda si povzdechl.

„A co jámy?“

„Jámy v zemi? Na pohřbívání?“

„No, to taky.“

„Tak o ty mám mimořádný zájem,“ odpověděl Piňos čile. „Je to jeden z mých velkých koníčků.“

Ruda ho znovu objal a Piňos šťastím zrudl.

Úspěch mu dodal odvalu a zašeptal: „Nemohl bych tu s tebou bydlet v krabici? Nemám domov a jsem na světě sám.“

Ruda se zatvářil pochybovačně. Ne, to by nešlo, krabice je moc malá, on sám zase moc velký, a navíc je zvyklý spát sám.

Piňos vzlykal, až to s ním cloumalo.

Ale počkat! Ruda má známého, tedy přítele, jistého Pižmovku, a u něj bude Piňos určitě smět bydlet, tedy pokud proleze úzkou dírou dovnitř. A hned Piňose vedl k Pižmovkově noře.

Pižmovka právě stlal a vytřepával dečku pro panenky, když přišli.

„Dovolte mi, abych vás představil: piniová šiška Piňos – a tohle je Pižmovka,“ pronesl Ruda obřadně. Pižmovka si šišku prohlížel lesklýma očima.

„Promiň mi tu otázku, ale nepocházíš náhodou z Ruska?“

„Ne, on je pohřební šiška,“ zasáhl rychle Ruda.

„Báječné, buď vítán!“

„Seděl ve věnci.“

„Ale pak mě vyhodili,“ doplnil Piňos.

„A dopadl přímo na Drakovu plechovku...“ uzavřel Ruda Piňosův životopis.

„Máš kolem břicha nádhernou stuhu, co je na ní napsáno?“ otázal se Pižmovka.

„Nevím, nedokážu otočit hlavou tak daleko,“ odpověděl Piňos.

Ruda s Pižmovkou vynaložili značnou námahu, než přeslabikovali nápis na stuze:

OD-PO-ČÍ-VEJ V PO-KO-JI

Oběma připadalo, že to zní nádherně, skoro jako báseň.

Poté Pižmovka složil dečku a začal se pozpátku spouštět do nory.

„Počkat!“ vykřikl Ruda. „Piňos se chce zeptat, jestli by tu s tebou nemohl bydlet. Je na světě sám a nemá domov.“

„A kdo má domov?“ zabrblal Pižmovka. „V Rusku, kde jsem bydlel s osmadvaceti sourozenci u řeky Dněpr...“

„Ty ale domov máš. Máš svoji noru,“ přerušil ho Ruda rychle, než se Pižmovka rozteskní.

„No tak dobře, pojď dál,“ svolil Pižmovka.

Jenomže když chtěl Piňos vejít, okamžitě v díře uvízl jako ve svěráku. Společnými silami se jim ho nakonec podařilo vyprostit, a tak se z něj opět stal bezdomovec.

Pižmovka se vrátil k rannímu úklidu a Ruda s Piňosem se vydali o dům dál.

Najednou dostal Ruda geniální nápad. Do ohrady ke smrkáčům! Tam přece Piňos bydlet může. Vždyť je to koneckonců ohrada pro šišky, ne?

Hned se k ohradě rozběhli. Smrkáči se tam vystrašeně krčili v jednom rohu.

„Mají malinké mozečky. Nedá se s nimi rozumně bavit,“ zašeptal Ruda.

Smrkáči zůstali jako zkamenělí, když se Piňos krátce představil.

„Řekněte mu, jak se jmenujete,“ vyzval je Ruda.

„Jak se jmenujeme... my se přece nejmenujeme... nikdo nám nikdy nic takového neřekl.“

„Tak to vidíš. Co jsem říkal!“ šeptal Ruda. „Mozečky jako šiškové šupinky.“

Piňos se seznamoval s ohradou, aby se tam cítil jako doma, a Ruda se mezitím snažil smrkáčům vysvětlit, co je to piniová šiška, ale není vůbec jisté, jestli se mu to podařilo. Každopádně je alespoň trochu uklidnil a pak se odebral domů a cestou si prozpěvoval.

Rudova Krabicová škola byla nějakou dobu zavřená, ale teď Ruda znovu otevřel a čerstvě olízané učebnice zářily čistotou. Bohužel však zrovna v té době všichni ztratili chuť chodit do školy a učit se psím kouskům. Starouš Méďa, Kukálek ani nikdo jiný neměl valný zájem nosit klacíky nebo řádně sedět.

Ruda ale na své žáčky stejně čekal. Vtom se přihnal Honzík na kočárku s kukajícím Kukálkem na střeše.

„Rudo! Něco jsem našel!“ volal Honzík. „Podívej!“

Vítězně třímal nad hlavou Piňose.

„Já ho našel první,“ odbyl ho Ruda krátce.

Chudák Piňos se netvářil nijak šťastně.

Zrovna když se mezi těmi přitroublými smrkáči začal alespoň trochu cítit jako doma, hodil ho někdo do kočárku pro panenky a on zase zůstal bez střechy nad hlavou.

Ruda ve stručnosti převyprávěl Piňosův smutný osud a Piňos mezitím vzlykal a doufal v lepší časy.

„Tak já ho tam zase vrátím, jen si s ním trochu pohraju,“ sliboval Honzík.

„To není žádná šiška na hraní, on je pohřební šiška,“ pokoušel se Ruda uvést věc na pravou míru.

Piňos k němu vyslal pohled plný vděku.

„Tak si budeme hrát na pohřeb, ne?“ navrhl Honzík.

Rudovi se v rozkinklaných očích kmitl záblesk opravdového zájmu, ale protože musel zahrabat dva velmi důležité klacky, nechal tu věc prozatím být.

„Někdy jindy, třeba až bude ve škole velký úklid,“ odpověděl. „Ještě uvidíme.“

A tak byl Piňos znovu uložen do svého nového domova a smrkáči se znovu k smrti vyděsili, protože na něj mezitím stačili úplně zapomenout.

Obydlí Starouše Médi nikdo nikdy neviděl, tedy Ruda tam jednou byl, ale už tak dávno, že se mu to úplně vykourilo z hlavy. Když se hodně namáhal, matně si vzpomínal na hnědý kabátek pověšený v lese na větvi, ale nevěděl přesně kde. Kousek od kabátu zaplul Starouš do jakési díry, nebo možná dveří, a tam zmizel.

Starouš Méďa měl podle všeho doma dokonalý pořádek, protože byl založením pedant. Ale za žádnou cenu by nestrpěl, aby za ním pořádek někdo běhal, protože z křiku a bouchání ho bolela hlava, a malá zvířátka vůbec moc nemusel.

Teď se ale ubíral s gramofonem v ruce za Rudou, aby si spolu vychutnali Medvědího Beethovena a poradili se o PJNS, vznešeném bratrstvu sestávajícím z pouhých tří členů, Rudy, Pižmovky a jeho samotného.

Když procházel kolem ohrady smrkáčů, měl dojem, že uvnitř zahlédl mihnout se jakousi nestvůrnou šiškou, ale ani se nezastavil a spěchal dál.

Ruda zrovna seděl před krabicí s dvěma klacky v tlamě a čekal na žáky, když se objevil Starouš s gramofonem.

„PJNS, drahý bratře,“ pozdravil Starouš a s odporem pohlédl na Rudovy klacky.

„PJNS,“ odpověděl Ruda a zahanbeně pustil klacky z huby na zem.

Starouš otevřel gramofon a rozložil do trávy papíry bratrstva.

„Tak tedy, pořádek tu máme naši velkou, zásadní otázku, bratře,“ pronesl a snažil se zachytit pohled Rudových rozkinklaných očí. „PJNS – proč jsme na světě?“

Ruda se utrápeně ošil, v tuhle denní dobu se nedokázal soustředit na žádné hluboké myšlenky. No, ono to vlastně bylo těžké v jakoukoli denní dobu.

„Viděl jsi, bratře, v ohradě Piňose?“ zeptal se opatrně.

„Prosím, co že jsem měl vidět?“

„Piňose, šišku piniovou, šišku pohřební, v ohradě u smrkáčů.“

„Ano, zdálo se mi, že tam cosi poskakuje. Jak se to tam dostalo?“

„Někdo ho odhodil, předtím seděl v pohřebním věnci,“ vysvětloval Ruda a současně se snažil zašoupnout papíry o bratrstvu PJNS pod krabicí.

„Je to vzdělaná šiška?“

„No... zajímá se o hluboké jámy, pohřební jámy.“

Starouš Méďa milostivě přikývl.

„A to se stýká se smrkáči?“

„To... nevím tak přesně. Možná si spolu občas trochu zahopsají.“

Starouš si odfrkl. Ne, když se to vezme kolem a kolem, piniová šiška není pro bratrstvo vhodná.

„Nechceš se, drahý bratře, trochu potěšit s Medvědími Beethovenem?“ zeptal se po chvíli a začal klikou natáčet gramofon.

„Ale co tě nemá!“ zarazil ho Ruda. „Teď na to není čas. Mám toho tolik na práci. Moji žáci...“

„Jak vidím, žádní žáci tu dosud nejsou,“ utrousil Starouš kysele.

„Musím ještě schovat dva klacky.“

„Schovat dva klacky! Promiň, drahý bratře, ale je snad tohle práce pro vzdělaného pána v letech! Dávej si pozor, bratře, ať z toho nedostaneš sklerózu!“

Chudák Ruda, úplně zničený, se zhroutil před krabicí a už se připravoval na celé hodiny utrpení, protože Starouš ho bedlivě pozoroval, aby snad neusnul. Ale výjimečně měl štěstí.

Neuběhlo ani pár minut, přiřítíl se Honzík a vyskočil z kočárku rovnou před Starouše.

Starouš měl náhle hodně naspěch, musel posbírat papíry a zavřít gramofon.

„Ještě nechod! Je potřeba umístit schránku na dopisy.“

Ale Starouš už byl na odchodu.

„Vrátím se večer a dohrajeme si to,“ slíbil a šoural se pryč.

Na Rudu přišla malátnost, ale hned ji ze sebe setřásl, když Honzík z kočárku vylovil schránku na dopisy.

„Musíme přece mít schránku, kdyby přišel nějaký dopis,“ vysvětloval.

Rudu to příjemně překvapilo.

„On přijde dopis?“

„Možná,“ řekl Honzík tajemně.

Vzal hřebíček a kladivo a přibil schránku na strom vedle krabice.

„Kdy ten dopis přijde?“ ptal se Ruda se zájmem.

Honzík chvíli přemýšlel.

„Možná zítra.“

„No ne!“

Mezitím Kukálek skákal do schránky a zase ven a hrál si na dopis.

„Pojďte mě někdo orazítkovat!“ dožadoval se hlasitě. „A něco na mě napište!“

Ale v té chvíli Rudovi připadalo, že už to zachází příliš daleko. Schránka na dopisy je přece vážná věc.

„Hodina začíná za tři minuty,“ prohlásil přísně.

Kukálek musel pryč za nějakou neodkladnou záležitostí a Honzík také. A tak si Ruda mohl v klidu a bez vyrušování schovat svoje klacky.

Když Starouš Méďa znovu procházel kolem ohrady, pořádně si piniovou šišku prohlédl. Piňos ležel na zádech a zasněně pozoroval mraky, jak se honí oblohou.

„Dobrý den,“ pozdravil Starouš.

Piňos vyskočil.

„Dobrý den.“

„Dovol, abych se představil – Starouš Méďa,“ řekl Starouš Méďa.

„Piňos,“ řekl Piňos, celý tumpachový.

Chvíli bylo ticho.

„Zajímáš se, Piňosi, o hudbu?“

„Přijde na to.“

„Co třeba Medvědí Beethoven?“ navrhl Starouš a pátravě ho pozoroval.

„V tom případě Smuteční pochod,“ řekl Piňos.

Starouš nevěřil svým vlastním uším. Muzikální šiška, co zná Smuteční pochod Medvědího Beethovena! To snad ani není pravda!

„Doneslo se mi, že jsi seděl ve věnci,“ pokračoval Starouš povzbudivě.

„Ano, správně,“ přitakal Piňos. „Ale odhodili mě, proto jsem tady.“

Smrkáči se až dosud tlačili na konci ohrady, ale teď se začali opatrně přibližovat.

„Pánové, byli jsme snad představeni?“ zeptal se Starouš povýšeně.

„Pánové?“ dívali se smrkáči vyjeveně jeden na druhého. „Žádné pány jsme neviděli, my si tu jen tak hopsáme...“

„Nemyslím, Piňosi, že máš z hopsání obzvláštní potěšení, není-liž pravda?“ řekl Starouš.

„To nemám,“ přiznal Piňos. „Pohřební šiška nikdy nehopsá.“

*

„Potřeboval bys důstojnější prostředí,“ uvažoval Starouš nahlas a s nelibostí se díval na smrkáče. „Kde je větší klid, ticho a žádné hopsání.“

Zahloubal se a Piňos zdvořile vyčkával.

„Co třeba borovice naší staré Slůni, to by mohlo být něco pro tebe,“ zamumlal Starouš sám pro sebe. „Laskavě mě následuj, tam bychom snad tvou bytovou otázku mohli podle mého soudu vyřešit.“

A šli.

Zakrátko se dostali k borovici staré Slůni. Ta ležela na spodní větvi a spala. Chobot se jí pohupoval ve větru.

„Je už trochu senilní, máloco si pamatuje,“ sdělil Starouš šeptem. „Ale v mládí to bývala krasavice.“

Piňos zíral ohromeně na chobot, který vypadal, že se každým okamžikem utrhne. Na zemi pod Slůňou se vršila hromada šupin ze šišek, jehličí a skořápek od ořechů.

„Myslí si, že je veverka, proto si takhle všechno slyší,“ šeptal Starouš. A nahlas řekl: „Slůňo, jsem tvůj bývalý spolužák, Starouš Méďa.“

Slůňa pomalounku otevřela oči.

„Cože?“

„Jsem Starouš Méďa, tvůj bývalý spolužák.“

„Aha.“

„Chtěl bych se představit, jsem Piňos,“ řekl Piňos s hlubokou úklonou.

„Bože můj, co to vidím? Smím si ho vyloupat?“

„Ale kdepak, to ne, to není jen tak ledajaká šiška. Je to šiška piniová, pohřební,“ vysvětloval honem Starouš. „Byl sem odhozen a teď by tu rád bydlet s tebou...“

„Aha,“ řekla Slůňa poslušně.

„Tak vidíš. Stačí se už jen nastěhovat,“ vybídl Starouš Piňose, který se doposud tvářil dost pochybovačně.

„Lepší bude se ubytovat nahoře než dole, protože se z ní sype dost pilin,“ dodal šeptem.

Piňos váhavě šplhal do nového obydlí a uvelebil se na větvi. Hned ho zaplavil pocit domova, borové jedličí píchalo právě tak snesitelně, jak mělo, a ve kmeni byla škvíra jako dělaná pro spíž.

„Tak já půjdu domů,“ rozloučil se Starouš a vzal do ruky gramofon.

„Moc a moc děkuji!“ zavolal za ním Piňos.

Slůňa už zase pochruovala na větvi.

První noc v novém domově spal Piňos dost špatně. Zdálo se mu, že je skořápka od oříšku na rozbouřeném moři, neustále se kutálel po větvi až na samý konec a padal na zem. Ve svém bývalém životě byl vždycky uvázaný a nemusel si dávat pozor.

Když spadl pošesté, spadla náhodou i Slůňa. Zdálo se jí o mládí, kdy hrála čarokrásnou Ofélii v Kukaččím Hamletovi a právě se chtěla utopit v tůni. Velmi ji překvapilo, když na ni přistál Piňos, protože byla navyklá padat sama.

„Ach, drahý Hamlete, zemřeme spolu!“ zvolala a políbila ho.

Piňose to zmátlo. Ještě nikdy ho nikdo nepolíbil, nemluvě o slonovi s natrženým chobotem. Pokoušel se Slůňě vysvětlit situaci a dostrkat ji zpátky na větev. Ale pevně se k němu přitiskla a trvala na tom, že mu bude říkat Hamlete.

Nakonec usnuli přitisknutí jeden k druhému mezi starým jehličím a skořápkami a pořád ještě byla noc.

Jelikož se do Rudovy školy NIKDO NEDOSTAVIL, ačkoli klacky už dávno stačil schovat a tři učebnice, *Volavky a čápi*, *S oprátkou na krku* a *Čínská domácí politika*, se skvěly čistotou, protože byly čerstvě olízané, rozhodl se Ruda, že si pro žáky dojde sám. Jenže to se líp řekne, než udělá, všichni se totiž víceméně někam ztratili.

Uviděl v mechu stopu po Honzíkově kočárku, ale čich už neměl takový, jako kdysi býval; nedokázal určit, jestli kočárek jel tam nebo onam. Proto se začal jen tak nazdařbůh potulovat po okolí. Do kapsy svého staromládeneckého svetru si zastrčil papírky, které chtěl použít pro výuku – jen kdyby našel nějaké žáky. Ani v písčité jámě, kde se vždycky scházeli, nikdo nebyl. Z nedostatku jiné činnosti si vyhrabal jamku a schoval do ní kamínek a pak šel zase dál.

Najednou zahlédl dole u řeky kočárek pro panenky. Vedle něj seděli Honzík s Drakem a upřeně hleděli na řeku.

Ruda se usadil vedle nich a hlasitě zašustil papírky.

„Přišel jsem za vámi... chtěl bych... Co tu děláte?“

„Co asi? Čekáme,“ odpověděl Drak.

„Až něco připluje,“ doplnil Honzík.

„Mám tu pro tebe domácí úkol, Draku,“ zamumlal Ruda a vytáhl z kapsy jeden papírek.

„Dej si voraz, nemám čas,“ odsekl Drak a dál napjatě pozoroval řeku.

„Tak třeba Honzík...“ zkusil to Ruda.

„Děti nedostávají úkoly!“

Ruda zastrčil schlíple papírek do kapsy.

„A co má připlout?“

„To nikdo neví.“

„Kde je Kukálek?“

„Ten se ztratil. Sám to chtěl,“ odpověděl Honzík bez váhání.

Ruda si povzdechl.

Seděli spolu docela dost dlouho a čekali, ale nic nepřišlo.

„Jednou připlul špunt,“ vzpomněl si Ruda.

Drak se ušklíbl.

„Ten byl úplně padlej na hlavu. Na špunty my nečekáme.“

V té chvíli uviděli, jak k hladině zvolna stoupá několik bublin.

„Něco je na dně! To se musí zjistit!“ vykřikl Drak a vrhl se do vody. Okamžitě celý zmizel pod hladinou a bublin přibývalo. Neměli o něj strach, protože byl gumový a dřív nebo později zase vždycky vyplul.

Najednou vyžbluňkl ven jako torpédo, s očima navrch hlavy.

„To mě teda podržte! Víte, kdo tam je? Hliněnka!“

To jim vzalo dech. Hliněnka! Ta do vody zapadla dávno, tenkrát při výletě na voru. Už na ni všichni skoro zapomněli ze samé radosti, že nemusí poslouchat její strašlivý smích.

„Vytáhneme ji?“ ptal se Honzík.

„Ne, jen to ne!“ vyjekl Drak. „Zase by se za mnou všude pořád koulela!“

Z vody vystoupal celý mrak bublin.

„Co naplat, je to přece jen kulička,“ rozvažoval Ruda. „Kulička je kulička.“

Honzík zjihl. Samozřejmě že kuličku mnohokrát sám někam zahodil a říkal si, dobře jí tak. Ale tak hrozně moc zahozená jako teď ještě nikdy předtím nebyla.

„Zachráním ji,“ rozhodl se a skočil do vody. Strčil ruku mezi bubliny, nahmatal Hliněnku a hodil ji na břeh.

Hliněnka se štěstím bez sebe koulela v trávě a přišerně se smála, jak to dokázala jen ona, a hned jak si setřela vodu z oka, uviděla Draka a radostně zavýskala. Drak odtamtud vyrazil pryč, rovnou do plechovky, jako když mu za patami hoří, a pečlivě za sebou zavřel.

Když se Hliněnka dosyta nasmála a trochu se uklidnila, přišoural se ohleduplně Ruda s úkolem. Jenže v té chvíli Hliněnka pocítila strašnou únavu, odkutálela se do první jamky a zavřela oko. Honzík na ni nahnul trochu trávy a pak se s Rudou vydal do Krabicové školy. V kapse mu začínalo být prázdné a studeno a uvažoval, jestli už Kukálek nemá toho ztrácení dost.

„Budeme si na něco hrát?“ zeptal se Rudy.

Ruda už si dávno hrát zapomněl, a navíc si musí uspořádat papíry, které se mu pomačkaly, když se cestou domů čistě náhodou vyválel na zemi. A v neposlední řadě zrovna teď nastala polední přestávka, tedy nejvyšší čas si dát šlofíka.

„Dobrou,“ popřál Ruda a zalezl do krabice.

Tak Honzík náhle osaměl a to ho opravdu nebavilo.

Ze samoty se dá i onemocnět. A z nemoci se může udělat vyrážka.

„Kde jste všichni!“ zavolal rozzlobeně.

„Tady,“ ozval se slabý hlásek.

„Kde?“

„Ve schránce na dopisy.“

A opravdu, ve schránce něco bylo, sice na dopis neobvykle měkké, ale stejně. Byl to malý Kukálek!

„Všiml sis, že jsem se ztratil?“ pípl Kukálek a uvelebil se v Honzíkově kapse plné písku.

„Strčil mě tam Pižmovka a taky na mě něco napsal, podívej!“

Honzík si Kukálka pozorně prohlédl. Uviděl nějaké klikyháky, které se ani přečíst nedaly.

„Co je tam?“ ptal se Kukálek.

„Je tu napsáno: PŘIJDU VE ČTVRTEK.“

„Opravdu přijdu ve čtvrtek?“ podivil se Kukálek.

„Jo, přijdeš,“ ubezpečil ho Honzík a strčil si ho zase do kapsy.

Nazítří byl čtvrtek. On byl vlastně skoro pořád čtvrtek. Jen výjimečně přišel pátek, ale třeba středa nebyla skoro nikdy.

Slůňka vypadala šťastná a vděčná, že na ni někdo padá, protože jinak pořád padala sama.

Jen s Pižmovkou to bohužel bylo horší. Ten čtvrtek na něj dolehla tíseň, odpočíval na dečce pro panenky a tupě zíral před sebe. Tíseň ho lstivě přepadla na ranní procházce. Všechno kolem něj náhle zošklivělo, jehličí a klacíky ho rozlítostňovaly.

Copak musím mít po zbytek života kolem sebe jen loňské jehličí a klacky, když si příbuzní v Rusku hrají na balalajku a tančí kozáčka... PJNS, uvažoval, ale na odpověď nemohl přijít. Pak se odšoural domů do díry, zabalil se do dečky pro panenky a snažil se zapomenout na tenhle žalostný svět.

A když už na svět skoro zapomněl, strčil do díry nos Starouš Méda.

„PJNS, drahý Pižmovko,“ pozdravil.

„To je právě ta otázka,“ zavzlykal Pižmovka.

Ale Starouš se jen tak nenechal odradit.

„Ale kdepak, je toho tolik!“ zavolal do díry. „Pro Medvědího Beethovena, Kukaččího Hamleta, neštěstí a...“

Pižmovka si smutně povzdechl.

„A taky pro školní úkoly!“ doplnil Starouš povzbudivě.

Pižmovka sebou cukl. Starouš Méda vytáhl z gramofonu kus hodně pomačkaného papíru a podržel ho Pižmovkovi před čumákem. Nahoře stálo Rudovým písmem:

Můj den

A pod tím Starouš doplnil:

- Vstal jsem
- Vypil šálek kávy
- Křákal si Medvědího Beethovena
- Přemýšlel o nívošě

- Šel pryč
- Vrátil se domů
- Podíval se do papírů
- Uvažoval o bídě a místě
- Vypil šálek kávy

Starouš
Měďa

Při čtení začala Pižmovka tíseň pomaloučku opouštět. A když se podíval do nory pořádně, uviděl na zemi ležet kus dost pomačkaného papíru. Nahoře stálo Rudovým známým rukopisem:

Můj den

„Ach, já jsem taky dostal úkol,“ vykřikl samou radostí a hned si vzal do ruky svou malou tužku.

Starouš Měďa mu popřál hodně štěstí a šel dál.

Pižmovka se usadil na dečku pro panenky a usilovně přemýšlel. Potom si zapsal:

Probudil se
Vyklepal dečku
pro panenky
Snědl oříšek

Psaním se tak unavil, že si musel jít lehnout. Ještě nikdy nenapsal tolik slov najednou. Třeba když psal krátkou básničku ZVOLNA VYZVÁNÍ MALÝ ZVO... trvalo mu to celé tři dny. ACH, TY MALÁ ZAHRÁ... zabralo pět dní!

Brzy se ukázalo, že Starouš Měďa a Pižmovka nejsou jediní, kdo dostali domácí úkol. Když Drak vystřelil ve čtvrtek ráno z plechovky, přejel přes neskutečně pomačkaný papír s divnými číslicemi nahoře. D znal, protože to bylo i v Drakově Spolku pirátů silnic, ale zbytek pro něj byl španělská vesnice. Rozhodl se zajet za Rudou a zeptat se ho. Naneštěstí ale sotva stačil nastartovat, když se ozval příšerný smích a na nosič mu vyskočila Hliněnka.

„Draku, tobě to tak sluší! Můžu se s tebou svézt?“ volala na Draka.

„Jen když podržíš ten papír,“ připustil Drak nevlídně.

Hliněnka by ráda, ale jak může něco držet, když nemá ruce?

„Tak si ho strč do pusy,“ poručil jí Drak.

Gratuloval si k tomu geniálnímu nápadu. S papírem v puse Hliněnka nemohla mluvit ani se smát.

*

V Krabicové škole probíhala výuka naplno. Už tam seděli Starouš Méďa a Ruda, skláněli se nad úkoly a Ruda si mohl zuby vylámat nad Staroušovými elegantními kudrlinkami.

Starouš se zatvářil utrápeně, když Drak smykem zabrzdil před krabicí. Prudce vstal a chystal se odejít. Do mechu ovšem zároveň přistála laním skokem Hliněnka. Starouš sebou cukl.

„Ale, drahý bratře, já měl za to, že Hliněnka je mrtvá a pohřbená.“

„Hliněnky tak snadno nezemřou,“ zamumlal Ruda zahanbeně. Hliněnka vyplivla z pusy papír a strašlivě se rozřehtala.

Starouš Méďa zasténal a schoval se za krabici.

„Co je to sakryš za papíry?“ divil se Drak.

„To je úkol,“ odbyl ho zkrátka Ruda.

„A co ta čísla?“

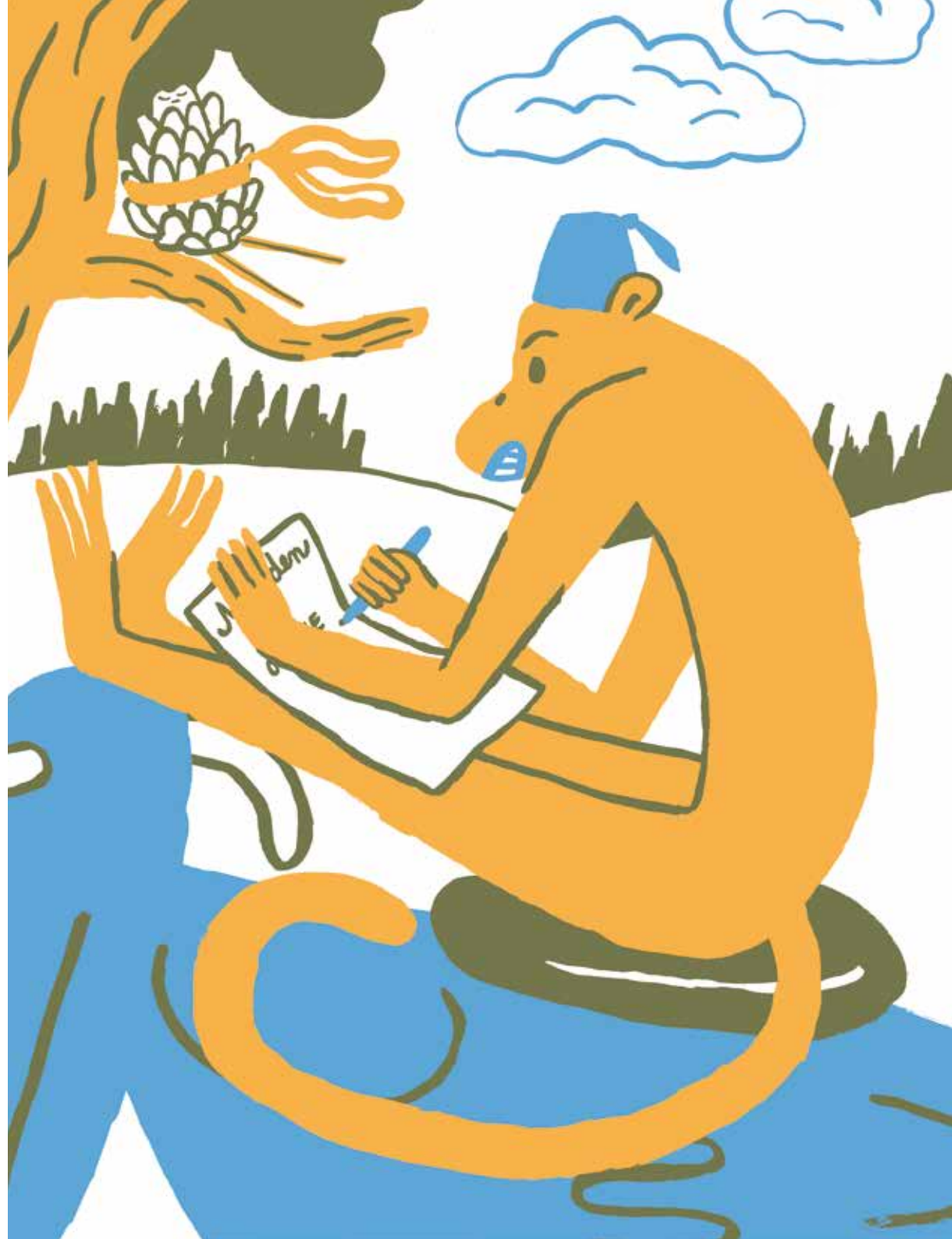
„Myslíš písmena? To znamená Můj den.“

„Jako kdybys nevěděl, že umím jen D, S a P,“ odsekl vztekle Drak.

Slyšeli, jak Starouš Méďa za krabicí zasténal.

Hliněnka hulákala a vřískala a vůbec se ze všech sil snažila výuku narušovat. Přimět ji, aby něco napsala, bylo zhora nemožné. Drak popadl svůj úkol a našťavaně odjel. Udělal si zajíždku kolem Slúniny borovice, kde si po obědě dával Piňos na jedné větvi šlofíka v blažené nevědomosti o svárech v okolním světě a školních úkolech. I Slůňa spala. Ze všeho tu dýchala pohoda a klid. Slúnin chobot a Piňosova stuha zvolna povlávaly ve větru.

Aha, už to mám, pomyslel si Drak. Když člověk čísla neumí, tak je holt musí opsat.

Vzal do ruky křídou, důkladně prostudoval Piňosovu hedvábnou stuhu a pod Rudova zdobná písmena

Můj den

napsal

ODPOČÍVEJ
V POKOJI
DSPS

A s radostnou myslí odjel zase zpátky, papírek hodil do krabice a zmizel v mračnu prachu.

Protože byl pořád ještě čtvrtek, seděl Kukálek na svém místě v dopisní schránce a čekal, až si ho někdo vyzvedne. Zůstal tam zapomenutý poměrně dost dlouho. Venku pořád šustil nějaký papír, pak přijel Drak a zase odjel a z Hliněčína příšerného smíchu málem ohluchl. Ale teď se nad Honzíkovo království opět snesl klid. Hliněnka spala v nějaké jamce, ať už byla kdekoliv, a Starouš Méďa si zdříml za krabicí.

Před krabicí seděl Ruda a pokoušel se neusnout. Právě opravoval pomačkaný Drakův domácí úkol. Příjemně ho překvapila všechna ta písmenka, ale dokázal je rozluštit jen stěží, protože zejména levé oko se mu kinklalo víc než obvykle. Měl dojem, že ODPOČÍVEJ V POKOJI je mu odněkud povědomé, ale nemohl si vzpomenout, v jaké souvislosti to viděl. Pro jistotu na papírek nalepil zlatou hvězdu a zastrčil ho za *Čínskou domácí politiku*.

V té chvíli to slabounce zapraskalo v trávě. To přicházel Pižmovka. Slavnostně Rudovi předal svůj úkol. Rudovi tím udělal ohromnou radost, tenhle nápad s domácími úkoly do školy byl trefa do černého. Vlastně jen smrkáči to špatně pochopili a do papírů se zabalili.

Teď ani neměl slov, jak by patřičně ocenil Pižmovkův úkol. Zdálo se mu, že vidí stáda písmenek, jak se valí pryč a vracejí zpátky jako vlny. Hbitě na papír přilípl zlatou hvězdu a šoupl ho pod *Domácí politiku*.

Pižmovka si připadal ošizený. Představoval si, že se spolu do textu ponoří, vždyť on do něj dal celou svou duši. Jenže Ruda na nějaké noření neměl čas, protože mu pořád padaly oči. Naštěstí se Starouš Méďa za krabicí začal probouzet dřív, než Pižmovku znovu přepadla tíseň.

„Podívejme, Pižmovka, PJNS,“ pozdravil Starouš vlídně.

„PJNS,“ odpověděl Pižmovka sklesle.

„Čemu vděčíme za tu čest?“